

De grijns van Gullit

De maandag na de FIFA-delegatiesoap is de A2 nog prettig rustig als ter hoogte van Zaltbommel een gekortwiekte Gullit me vanaf een billboard *larger than life* toegrijnst. Al rijdend nodigt Ruud me uit 'ons te steunen' in de

aanbieding om het WK te gaan organiseren. Geen idee wie 'ons' precies zijn, behalve een handjevol 'official partners' dat klaarblijkelijk nog wel aan het WK denkt te kunnen verdienen.

Ik geloof in het WK als opstap naar '2028' en in de potentie van dat plan. Maar het lijkt me een legitieme vraag wat meer rendeert: een investering in vijf dure stadions voor een zo goed als failliete bedrijfstak, of een zelfde investering in ruim 3.000 amateurvoetbalverenigingen of in een andere tak van sport uit NOC*NSF's *Studie Top 10* (zwemmen bijvoorbeeld)?

Vooralsnog heb ik geen antwoord op die vraag (kan iemand trouwens eens met dezelfde bril en vasthoudendheid naar de uitgaven voor defensie kijken?). Maakt dat het discussiëren lastig? Jazeker. Maar je hoeft geen communicatiedeskundige te zijn om je te realiseren dat wat vervolgens niet helpt, is om geheimzinnig te doen over de inhoud van dat plan, de daaropvolgende discussie wekenlang dood te zwijgen of om tegenstanders te betitelen als "zure calvinisten". Dezelfde nationale trots die Hollanders massaal achter Oranje doet staan, is ook de bakermat voor een diepgevoelde weerstand tegen iedere vorm van onrechtmatige zelfbevoordeling. Door geen helderheid te schepen over schimmige beweringen hebben 'de aanbieders' in de hand gewerkt dat de media het vuurtje onder het 'Doe maar gewoon dan doe je al gek genoeg'-gevoel konden opporren.

Rond het WK in Zuid-Afrika was nog een ruime meerderheid van de Nederlanders vóór het organiseren van het WK in eigen land. Het kan niet anders of dat aandeel is de afgelopen weken gedaald. Hij grijnst nog wel, Gullit, maar erg van harte lijkt het niet.

Koen Breedveld
Directeur WJH Mulier Instituut